

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Ἡ κόρη τῆς προδομένης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Φυσικά, εἶπε ὁ Τζίλ. Μὰ ὁ πατέρας σου θὰ κάνῃ ὅτι θὰ θελήσῃ ἐσύ, Κλάρα. Μὴν εἶσαι σκληρή... Πές μου ὅτι θὰ γίνῃ γυναῖκα μου, ὅτι θάρθῃς νὰ φωτίσῃς σὲ λίγο αὐτὸ τὸ σπίτι μὲ τὴ γοητεία σου καὶ τὴν ἀπειρὴ καλωσύνη σου.

Τὰ μάγουλα τῆς Κλάρας εἶχαν γίνῃ τριανταφυλλένια, καθὼς ἐγκατέλειπε τὸ χέρι τῆς μέσα στὸ χέρι τοῦ ἐξαδέλφου τῆς.

—Θὰ σὰς τὸ πῶ σὲ λίγο μπροστὰ στὸν πατέρα μου, ἀπάντησε. Ἐνωμαξαζὺ δίως, ὡστόσο νὰ ἐζητήσῃς, διαβάσατε μου τὴ δεύτερη πράξι τοῦ ἔργου σας.

Ὁ Τζίλ ὑπάκουσε καὶ κάθισε ἀπέναντί τῆς. Μὰ ποτέ διάβαμα δὲν ἔγινε πῶ ἀσχημα, οὔτε πῶ ἀσχημα ἀκούσθηκε. Ὁ Τζίλ κούταζε πολὺ λιγώτερο τὸ χειρόγραφο τοῦ ἀπὸ τὸ γοητευτικὸ κεφαλακί τῆς ἐξαδέλφου τῆς ποῦ ξεχώριζε τόσο ἀρμονικὰ στὸ μαῦρο φόντο τῆς ράχης τῆς καρέκλας τῆς. Ἡ Κλάρα πάλι νόμιζε πὸς ὠνειρευόταν πὸς ἔβλεπε ἕνα ὄνειρο γοητευτικὸ καὶ λίγο τρομακτικὸ συγχρόνως.

Καὶ δίως ἄλλοτε ἔλεγε ὅτι ποτέ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἔχῃ ὅ ἕναν ἄντρα ἀρκετὴ ἐμπιστοσύνη γιὰ νὰ πιστέψῃ στὴ σταθερότητα τοῦ ἑρωτῶς του καὶ νὰ δεχτῇ νὰ βάλῃ τὸ χέρι τῆς μέσ' στὸ δικὸ του μέχρι θανάτου! Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τώρα τὴν εὐτυχία ποῦ φούσκωνε τὴν καρδιά τῆς μὲ τὴ σκέψις ὅτι ὁ Τζίλ τῆς εἶχε ζητήσει νὰ γίνῃ γυναῖκα του!...

Ἐίχε λοιπὸν ὁ ἐξαδέλφος τῆς κατορθώσει νὰ τῆς ἐμπνεύσῃ αὐτὴ τὴν ἐμπιστοσύνη ποῦ τὴ θεωρούσε ἀδύνατη; Ναι... Πιστεύω τώρα στὴν εὐλικρινεία του, στὴ δύναμη καὶ στὴν πίστι αὐτῆς τῆς ἀγάπης ποῦ τῆς τὴν εἶχε ἀποκαλύψει πρό ὀλίγου.

Ἡ φωνὴ τῆς παλῆας δυσπιστίας, πολὺ ἀδύνατη πειά, προσπαθοῦσε νὰ τῆς ψιθυρίσῃ: «Πρόσεχε!» Μὰ ἡ φωνὴ τῆς καρδιάς τῆς, τῆς πλημμυρισμένης ἀπὸ εὐτυχία, τῆς καρδιάς τῆς ποῦ ἀγαπούσε, τῆς ἔπνιγε μὲ μιά θριαμβευτικὴ κραυγὴν, ποῦ ἔλεγε: «Πιστεύω στὴν εὐλικρινεία του!... Πιστεύω σ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη ποῦ τὸν κάνει νὰ θυσιαζῇ πρὸς χάρι μου τὴν ἐγωιστικὴ του ἀνεξαρτησία...»

—Τζίλ, δὲν ὄ ἀγαναρίζω πειά... Ἐσοὺ διάβαξες ἄλλοτε τὸ σο γοητευτικὰ. Σήμερα δίως δὲν διαβάξεις καθόλου καλά.

Τὰ λόγια αὐτὰ εἶπε ὁ κ. ντὲ Κομπέρ, μπαινώντας ἐξαφνα πὸ γρηγόριον.

Ὁ Τζίλ σηκώθηκε ζωηρὰ κ' ἡ Κλάρα γύρισε τὰ ἀχτισμένα μάτια τῆς πρὸς τὸν πατέρα τῆς.

Ὁ κ. ντὲ Κομπέρ ποῦς κούταζε χαμογελῶντας.

—Πράγματι, σήμερα τὰ ἔγω χαϊμένα! εἶπε ὁ νέος μ' ἐθυσία καὶ συγκίνηση. Περιμένα μ' ἀνυπομονησιὰ τὸ ἐξήγημά σας, ἐξαδέλφε μου!

—Καὶ γιατί;

—Γιατί ἡ Κλάρα μονάχα μπροστὰ σας θέλει νὰ πῇ τὴ λέξι ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτάται ἡ εὐτυχία μου.

—Ἀλήθεια, παιδί μου;

Ἡ Κλάρα σηκώθηκε, ἔτρεξε πρὸς τὸν πατέρα τῆς καὶ τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι.

—Ναι, εἶπε. Μοῦ ζήτησε νὰ γίνω γυναῖκα του, Πατέρα μου, τὸ ἐπιτρέψετε;

—Πῶς, παιδί μου; Ρωτᾷς ἀν τὸ ἐπιτρέπω; Μὲ ἐνθουσιασμό, ἀγαπημένη μου κόρη... Ἐκανες μιά μεγάλη κατάκτησι... Κατέκτηρες ἕναν ἄντρα ποῦ ἔλεγε πὸς θὰ μείνῃ αἰώνιος ἀγαπῶς.

—Μὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ παρατηρήσω, ἐξαδέλφε μου, ὅτι κ' ἡ δική μου κατάκτησις ἦταν ἔπισης μεγάλη, εἶπε ὁ Τζίλ. Κ' ἡ Κλάρα εἶχε πῇ πὸς δὲν θὰ παντρευόταν ποτέ!

—Ναι, εἰν' ἀλήθεια!... Ἐλα, ἀγαπητέ μου Τζίλ, φίλῃς τὴ νυκτὶ σου!...

Τὰ γενεὴ τοῦ Τζίλ φίλησαν τὸ μέτωπο τῆς Κλάρας ποῦ εἶχε γίνῃ κατακόκκινη ἀπὸ τὴ συγκίνησι τῆς. Ἡ εὐτυχία ἔκανε τὰ μάτια τοῦ Τζίλ νὰ λάμπουν.

Ὅταν, ἔπειτ' ἀπὸ μιά ὥρα, ὁ κ. ντὲ Κομπέρ κ' ἡ κόρη του ἀπεσύρθηκαν, ὁ

Τζίλ μπήκε καὶ αὐτὸς μέσα στὸ αὐτοκίνητό τους. Θὰ ἔτρωγε τὸ θράθυ μαζὺ τους, ἀφοῦ θὰ περνοῦσε ὄλο του τὸ ἀπόγευμα μαζὺ μὲ τὴ νυκτὶ του.

Καθὼς δίως μπήκε μέσα στὸ μέγαρό του, ὁ κ. ντὲ Κομπέρ ἐξοφῶνις ἐξαφισμένος:

—Μὰ τί εἶνε διὰς αὐτὴ ἡ ἀποσκευὴς;... Ὡ!... Εἶνε τῆς Μάττυ;... Γύρισε λοιπὸν ἡ ἄλλη μου κόρη;

—Ἡ δεσποινὴς Μάττυ ἐπέστρεψε πρό μιάς ὥρας, τοῦ ἀπάντησε ἕνας ὑπηρέτης.

Καθὼς ἡ Κλάρα ἀκούσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔνοιωσε τὴν καρδιά τῆς νὰ σφιγγεταί. Ὅσο γιὰ τὸ Τζίλ, ἔκανε μιά νευρική κίνησι καὶ ψιθύρισε μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του:

—Ἀὐτὴ μὰς ἔλειπε τώρα!

τὴν ἴδια στιγμή, στὸ ἀνοίγμα μιάς πόρτας, φάνηκε ἡ ἀδύνατη αἰλουέττα τῆς Μάττυ ποῦ φοροῦσε ἀκόμα κοστούμι ταξιδιού. Τὸ βλέμμα τῆς, χωρὶς νὰ κυττάξῃ κὰν τὸν πατέρα τῆς, πῆγε ἀμέσως κατευθεῖαν πρὸς τὴν Κλάρα καὶ τὸν Τζίλ, ποῦ στεκότουσαν ὀρθοί στὸν ἀντιβάλαμο, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο.

—Τί ἰδέα νὰ φτάσῃς ἔτσι ἀπρόοπτα, χωρὶς νὰ μὰς εἰδοποιήσῃς, Μάττυ! φώναξε ὁ κ. ντὲ Κομπέρ, προχωρώντας πρὸς τὴ μικρὴ τέρη τῆς κόρης του. Μποροῦσες νὰ μὴ μὰς θρῆς ἐδῶ.

Ἐκείνη ἀπάντησε ξερά:

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ πῆγαίνα νὰ φιλοξενηθῶ σὲ κανένα φιλικὸ σπίτι. Μὰ θρίσκω πάντοτε πολὺ διασκεδαστικὸ νὰ ἐξαφνίζω τοὺς ἀνθρώπους...

Ἐνῶ μιλοῦσε, τὰ φλογερὰ μάτια τῆς δὲν ἄφιναν τὸ πρόσωπο τῆς Κλάρας, τοῦ ὁποῦο ἡ ὡμορφιά φαίνονταν νὰ τοῖζεται ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ τὴ μαύρη τρυφερότητα, ποῦ τόσο καλά τῆς ἐπήγαίνε...

—Γιατί δὲν μοῦ ἔγραφες, κακὸ παιδί; εἶπε ὁ κ. ντὲ Κομπέρ, τραβώντας τὴν στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ τὴ φίλησῃ. Τὸ ξέρεις ποῦς εἶμαι πολὺ θυμωμένος μαζὺ σου.

Ἡ Μάττυ τοῦ ἀπάντησε, ἐνῶ συγχρόνως τραβίονταν ἀπότομα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του:

—Θὰ σοῦ πέρσῃ ὁ θυμὸς! Καὶ συγχρόνως θὰ μάθῃς νὰ μὴ μὸ κρύβῃς ἄλλη φορὰ τίποτε... Ὅποτε φαίνεται πὸς εἶστε ἀδελφί μου, ἀντορίνα Κλάρα...

Καὶ προχώρησε λίγο, μὲ τὰ μάτια τῆς καρφαμένα πάντοτε στὴ νέα κόρη.

—...Καὶ φαίνεται πὸς κ' ἐσοὺ, κύριε Τζίλ, ἤξερες τὸ μυστικὸ: Τώρα ἡ Μάττυ κούταζε τὸν ἐξαδέλφο τῆς καὶ τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν τραβῶσα κὰντὸ στ' τις σκοτεινὲς θλεφαριδὲς τῆς.

—Μὰ θέθαια, εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ μάθω πολὺ γρήγορα τὸ δεσμὸ τῆς συγγενείας ποῦ μ' ἔνωσε μὲ τὴ γοητευτικὴ νέα τοῦ Μενάρ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐλαγχε τὴν τιμὴ νὰ φιλοξενηθῶμι! εἶπε ὁ Τζίλ μὲ τὸ ψυχρὸ εἰρωνικὸ τόνο ποῦ χρησιμοποίησε συχνὰ πρὸς τὴ Μάττυ. Καὶ σοῦ, Μάττυ, θὰ τὸ μάθαινε ἀσφαλὸς πολὺ πὸ γρήγορα, ἀν ἔδειχνες κάποια συμπάθεια πρὸς τὴν Κλάρα.

Ἡ συμπάθεια δὲν ἐπιβάλλεται... Αὐτὸ τὸ ξέρεις καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἀγαπητέ μου! ἀπάντησε σαρκαστικὰ ἡ Μάττυ. Μὰ ἐπιτέλους, ἀφοῦ δὲν μποροῦμι ν' ἀλλάξωμι τίποτε ἀπ' ὅτι ἔγινε, θὰ προσπαθήσω νὰ συνθίσωμι ἡ μιά τὴν ἄλλη...

—Ἀσφαλὸς, αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ πὸς πρόνιμο, Μάττυ! εἶπε ὁ κ. ντὲ Κομπέρ. Μὰ, δυστυχῶς—δυστυχῶς γιὰ μὰς—ἡ Κλάρα θὰ μὰς φύγῃ...

—Θέλει νὰ πῆς ὅτι παντρεύεται; ρώησε ἡ Μάττυ.

—Ἀκριβῶς. Μάντεψε μὲ ποιόν, Μάτ;

—Μὰ μὲ τὸ Τζίλ, φυσικά...

Ἡ φωνὴ τῆς Μάττυ, καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ, ἦταν ἀλλόκοτη, σὰν τσακισμένη, κ' ὄλο τὸ αἷμα εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ πρόσωπό τῆς.

—Πόσο γρήγορα τὸ θρῆκες, Μάτ! εἰ-

Ὁ κ. ντὲ Κομπέρ ποῦς κούταζε χαμογελῶντας...

πε ο Τζιλ μ' ένα ελαφρό ειρωνικό χαμόγελο. "Εχουμε λοιπόν τίποτε ξεχωριστό επάνω μας;

Μά τσάηκε... Γιατί στα γαλάζια μάτια της Μάττυ πού είχαν κερραφή επάνω του, είχε διακρίνει φυγαλές, μ' έντονη, μιά έκφραση τρελλής άπειλασίας.

Πρίν από μερικώς μήνες θά εβρίσκε στην έκφραση αυτή ύλι-κό γιά νά κάνει περιέργως παρατηρήσεις. Μά τώρα πού ή καλω-σύνη της Κλάρας είχε μπη μέσα στην ψυχή του, ένοιωθε μιά ελκικρή συμπόνια γιά τόν πόνο αυτής της νέας, μολοντί δέν τού ήταν καί τόσο συμπαθής.

—Οί άρραβωνιασμένοι έχουν πάντα κάτι τό ξεχωριστό επάνω τους! είπε ή Μάττυ μέ τόνο ζερό. "Έπειτα είχα μαντέψει από τό Μενάφι πώς ή σινιορίνα Κλάρα σου άρεσε πολύ. Καί πότε οί γάμοι;

Η φουσιογνώμια της είχε ξαναπαίρει την συνηθισμένη ψυχρή καί άμερίμη έκφραση. Μονάχα μιά μικρή φλόγα έλαμπε άκό-μα στο άθος των ματιών της.

—Τίποτε δέν άποφασίστηκε ακόμα. Η Κλάρα θ' άποφασίση γιά τήν ήμέρα των γάμων μας.

—Ω! έκανε ή Κλάρα. Όπότε θά βελήσηξ έσύ. Τζιλ!
Η Κλάρα ένοιωθε μιά τρελλή έπιθυμία ν' άφήση όσο τό δυ-νατόν γρηγορώτερα αυτό τό σπίτι, από τή στιγμή πού θρικόταν μπροστά στην άδελφή της, ή όποια δέν της είωσε καν τό χέρι.

Ο Τζιλ, μέ τή συνηθισμένη του αντίληψη μάντεψε χωρίς άλλο τίς σκέψεις της, γιάτί τής άπάντησε:

—Θά όρίσουμε τήν ήμέρα των γάμων μας πολύ γρήγορα, ά-φοϋ τώρα πού ο πατέρας σου ξαναβρήκε τήν άλλη του κόρη, μέθ' αίσθησή λιγώτερο τήν έλαλειψέ σου.

Ο κ. ντε Κομπέρ δέ διαμαρτυρήθηκε καθό-λου. Βλέποντας τή στάση της Μάττυ άπένατι της άδελφής της, καταλάβαινε ότι ή ζωή μέσα στο ίδιο σπίτι θά ήταν πολύ δύσκολη γιά τή Κλάρα.

—Κανόνιστε τα όπως θέλετε. Καί τώρα, κα-ληνύχτα! είπε ή Μάττυ, κάνοντας μιά μεταβο-λή. Πάω νά πλυνάσω, γιάτί τό ταξείδι ήταν άσχημο καί είμαι κουρασμένη.

Ο πατέρας της, πολύ άνήσυχος, την άκολου-θούσε γιά νά δει μήπως ήταν άρρωστη. Ο Τζιλ έβγαλε τό έπαινωφόρι του καί θόηθησε την Κλά-ρα νά θυγά τό δικό της καί τό καπέλλο της. Μετά, παίρνοντας τό χέρι της κάτω άπ' τό μπράτσο του, τήν ώδήγησε ως τό χειμερινό κήπο.

—Θά κανόνισουμε οί δύο μας τίς υποθέσεις μας, τής είπε χαμογελώντας ελαφρά, γιάτί τό-ρα ή Μάττυ θά γυρίση τά μυαλά τού φτωχού μου εξάδελφου.

—Ω! Τζιλ!... Τί πλήξεις! Είμαστε τόσο ή-συχοι!... Φτωχή Μάττυ! Είναι ίσως κακό έκ μέρους μου νά τό λέω αυτό... Μά είδες...

—Μή στενοχωρησώ... Η Μάττυ είναι πολύ ή λιγοδυσάρεστη κατά τίς ήμέρες. Είναι πιθανόν αύριο νά σου παρουσιάση με άλλα μούτρα... Μά, εξ άλλου, πολύ λίγο καιρό θά περάση άκόμα κοντά της... Θά περιορίσουμε στο έλά-χιστο τό διάστημα των άρραβώνων μας καί θ-αν θά ενωθώμεν, θά κοροϊδεύωμ την κακία της, δέν είν' έτσι;

Η Κλάρα έμεινε μιά στιγμή σκεπτική, κυττάζοντας μηχανικά τά ρόδα πού σκαρφάλωναν σ' ένα κιγκλιδίωμα τού χειμερινού κήπου.

—Μά δέν θά μπορούσα μέ τήν ύπομνηή καί μέ τή γλυκύτητα νά τήν κάνω νά μ' άγαπήση λίγο;

Μιά έκφραση ειρωνείας καί τρυφερή συγχρόνω; πέρσσε από τά μάτια τού Τζιλ.

—Αυτό θά ήταν πολύ άμφίβολο, άκόμα καί γιά έναν άδειολά-τρευτο άγγελό όπως έσύ. Μά όταν θά παντρευτούμε τίποτε δέν θά σ' έμποδίση ν' αναλάβης τό άποστολικό αυτό έργο κοντά στή Μάττυ. Μονάχα μήν κάνης πολλές ελπίδες σχετικώς... Καί τό-ρα, άς άφήσουμε τή Μάττυ καί πές μου πώς τό θέλεις τό δαχτυ-λιδι των άρραβώνων μας;

—Διάλεξε σύμφωνα μέ τό γούστο σου, Τζιλ.
—Μά όχι, πές μου τό δικό σου γούστο. Θέλεις νά είνε μέ δια-μάντι ή προτιμάς καμιά άλλη πέτρα;...
—Μ' άρέσουν πολύ οί σάπφειροι.

Μιά ελαφρά χλωμάδα άπλώθηκε στο πρόσωπο τού Τζιλ καί τά δαχτύλα του πού κρατούσαν τό χέρι της Κλάρας τρεμούλια-σαν ελαφρά.

—Δέν θρικόσεις, είπε, ότι ένα σμαράγδι θά ήταν καλύτερο; Τό σμαράγδι είναι ή ιδανική πέτρα γιά σένα καί ταιριάζει ύ-πέρογα μέ τά μαύρα σου μάτια καί τά χρυσά μαλλιά σου...

—Πάρε τότε ένα σμαράγδι... Μοϋ άρέσει κι' αυτό πολύ, στή στιγμή μάλιστα πού τό προτιμάς έσύ, μελλοντικά μου άρχοντα καί κύριε...

Τόν κύτταζε γελαστή καί συγκινημένη συγχρόνω. Έκείνος της έπήρε τότε τό χέρι καί τό κράτησε γιά πολλή ώρα στά χει-

λή του.

—Θά είμαι ένας άρχων καί κύριος, ό όποιος θά έχη μεγάλη άνάγκη τού όδηγο, πού θά είσαι έσύ γιά μένα!... Τί μεταβολή στή ζωή μου από τήν ήμέρα πού σέ συνάντησα... Η ίδιοτρο-πικές μου κ' ή άμεριμνήσια μου μέ ώδηγούσαν τότε καί πηγίνας χωρίς σκοπό, χωρίς έλπίδα... Τώρα θά είσαι έσύ έδώ, ή έκλε-κτική της καρδιάς μου, ή μοναδική μου έμπιστος...

Τά βλέμματα της νέας κόρης προσηλώθηκαν επάνω του. Ο Τζιλ ένοιωσε νά τόν τυλιγούν τά φωτεινά κύματα πού ξέφευγαν άπ' αυτά τά μάτια, τά σοβάρα καί σχεδόν έπίσημα, έκείνη τή στιγμή.

—Τζιλ, είπε ή Κλάρα, σου δίνα όλη μου τήν έμπιστοσύνη! Πρόφερε αυτά τά λόγια μέ φωνή άργή καί γεμάτη, όπως θά έκανε ένας όρκο.

Έπί μερικές στιγμές, τά χείλη τού Τζιλ τρεμούλιασαν καί τά βλέφαρά του χαμήλωσαν λίγο πάνω άπ' τά μάτια του.

—Θά προσπαθίσω νά είμαι πάντα αξιός της, άγαπημένη μου! πρόφερε μέ φωνή πού τήν άλλοιαν ή συγκίνησι.

Η Κλάρα σηκόθηκε, έκανε δύο θήματα κ' έκοψε ένα ύπερο-γο ρόδο, πού μόλις είχε άθισει.

—Νά, είπε, πάρε αυτό τό λουλουδι καί φύλαξέ το... Όπως τό ρόδο πού σου πρόσφερε στό Μενάφι, ήταν τό σύμβολο τής φίλας μας, έτσι κι' αυτό άς συμβολίση τήν άμοιβία μας έμπι-στοσύνη...

Ο Τζιλ έκανε μ' άδιόρατη κίνησι, γιά ν' άπωθήση τό άν-θός καί τά χείλη του πού είχαν γίνει ξαφνικά λευκά, μισάνοι-ξαν όσάν νά ήθελε νά κάνει μιά έξομολόγησι...

Μά ξανάκλεισαν άμέσως καί μέ μιά άποφασιστική χειρονομία πήρε τό ρόδο καί τό έβαλε μέσα στο πορτοφό-λι του, κοντά στο άλλο ρόδο τού Μενάφι πού είχε ξεραθή πεία...

XII

Η Κλάρα κοιμήθηκε πολύ λίγο εκείνη τή νύ-χτα.

Η ψυχή της κυμαινόταν μεταξύ της εύτυχίας καί τού φόβου. Ήταν εύτυχιόμνη πού σκεπτό-ταν ότι ο Τζιλ τήν άγαπούσε, ότι κι' εκείνη ά-γαπούσε τόν Τζιλ, κι' ότι θά ζούσαν μαζί οί δύο τους κάτω άπ' τήν προστασία της θείας εϋ-λογίας, ένωμένοι στις χαρές όπως καί στις θλίψεις. Μά τή φόβισε συγχρόνω τό καινούριο αυτό μέλλον, πού άνοιγόταν τόσο άτόμα μπροστά της καί τό όποιο ποτέ της δέν είχε σκεφθή, έροσον πάντα έδιωχνε άπ' τό μυαλό της τήν ιδέα τού γάμου.

Θάπρεπε ίσως νά σκεφθή ώριμώτερα τό ζή-τημα αυτό ή νά ζητήση από κάπου συμβουλή...

Μά ήξερε τόσο καλά τόν Τζιλ, τώρα! Γι' αυ-τήν, ο Τζιλ είχε πετάξει πεία τόν ανίμμητικό πέπλο πού τον σκέπαζε άλλοτε καί τής είχε ά-ποκαλύψει τό μυστικό τής φλογερής ψυχής του, τής διαφασμένης γιά τήν Άλήθεια καί την Κα-λωσύνη κάτω άπ' τήν προσοχή της ψυχρότητα καί τόν δθην εκπαιδικισμό του. Μόνον ή πεποι-θησίς της στή γεναιοψυχία του, στην καλή του θέλησι καί στην ήθική θόθθεια πού υποπούσε νά τού προσφέρει, ήταν ίκανή νά τήν πείση νά παντρευτή έναν άνθρωπο, ό όποιος δέν συμμε-ρίζεται άκόμη όλες τίς αντίληψεις της.

Άλλωστε, τής φαίνονταν άδύνατο ότι εκείνη θά τόν άγαπούσε άν ήταν διαφορετικός. Η πρώτη άκτίνα της συμπαιθείας της γιά τόν Τζιλ είχε προκληθή άπ' τήν συμπόνια πού τής ένέπνεε ή άποπληγμένη ψυχή του, ή ολοφάνερα θλιμ-μένη, όπως τής τήν είχε ξεοκαπέσει σέ μιά στιγμή έμπιστοσύνης όδότελα άσυνήθιστης. Είχε τότε προσπαθήσει νά τού κάνει κά-λό... Καί τώρα ο Θεός φαίνονταν, ότι της έμπιστεύονταν τήν άπο-στολή τού όδηγού σέ καλό δρόμο καί σέ καλό τέρμα τό έργο αυτού τού προσηλυτισμού.

—Θέ μου, θά άφιερωθώ σ' αυτό μέ όλη μου τή δύναμη! είπε μέ θέρμη. "Ω, πόσο σ' εύχαριστώ! Είμαι τόσο εύτυχιόμνη, τό-σο εύτυχιόμνη!

Μιά γλυκεία εύτυχία φούσκωνε τήν καρδιά της. Σκέφτηκε μέ συγκίνησι:

—Θά ήθελα νά ήταν έδώ ό άγαπημένος μου παππούς, γιά νά δη τήν εύτυχία της μικρούλας του Κλάρας... Μά κι' από αυτού ψιλά θά μ' εύλογης εξέπαντος, παππού μου καλέ!...

Ποιά μοίρα θέλησε, ώστε ή άπροσδόκητη έπιστροφή της Μά-ττυ νά ρίξη μιά ψυχρότητα στις γλυκειές συγκινησίεις της πρώ-της έκείνης ήμέρας των άρραβώνων; Η Μάττυ τήν είχε κυτά-ξει καί σήμερα μέ τό ίδιο έχθρικό βλέμμα πού της είχε ρίξει καί άλλοτε στο Μενάφι. "Επειτ' άπ' αυτή τήν ύποδοχη, δέν ήταν δύ-σκολο νά προβλήσει άναίτια ότι ή κοινή ζωή των δυο νέων γυ-ναϊκών μέσα στο ίδιο σπίτι, θά παρουσιαζε μεγάλες δυσκολίες κι' ότι ή Κλάρα έπρεπε νά εξαντλήση όλη της τήν ύπομνηή καί τήν γλυκύτητα.

(Άκολουθεί)

—Α! Τζιλ!... Τι πλήξεις!... Είμα-
στε τόσο ήσυχοι!...